

Per la fe...

Una aproximació a l'Antic
Testament sota la guia de
l'Esperit Sant

ENOC

per Antoni Mendoza i Miralles

5

© Edicions Cristianes Bíbliques, 2002

Apartat 10053, 08080 Barcelona-Catalunya (Espanya)

c-electrònic: ecb.edicions@wanadoo.es

Maquetació: AMM, Apartat 2533, 08080 Barcelona-Catalunya (Espanya)

«Per la fe, Henoc fos traslladat a fi que no veiés la mort, i no fou trobat, perquè Déu el va traslladar, perquè abans del seu trasllat va rebre el testimonio d'haver agradat a Déu» (Hebreus 11:5).

El segon personatge de l'Antic Testament del qual se'ns parla en aquest capítol d'Hebreus és Henoc, el “setè després d'Adam”, com l'anomena Judes.

La consideració del personatge

Novament l'escriptor sagrat, sota la inspiració de l'Esperit Sant, selecciona un personatge concret d'entre tots aquells que van viure abans del Diluvi, i aquest és Henoc. Altres són deixats de banda, com Set, que va ocupar el lloc d'Abel, o Enós, en l'època del qual els homes van començar a invocar el nom de Jahveh.

Henoc va ser el setè després d'Adan. El seu pare es deia Jared, i el seu fill Matusalem. Va ser el besavi de Noé, tot i que no el va conèixer. Quan va nàixer Adam encara era viu, tenia 632 anys, i també Set, que tenia 502 anys. La longevitat dels primers homes va permetre la preservació oral del que va succeir al jardí d'Edèn, sota la supervisió del mateix Adan; així com el testimoni exemplar de la curta vida d'Abel.

Henoc formà part dels que van començar a invocar el nom de Jahveh sobre la terra, i que es presenta en contraposició a la nissaga de Caín. Tot i que finalment la nissaga de Set es va unir a la de Caín, fet que va portar a una situació de pecat tant gran que Déu va haver de castigar als homes amb un Diluvi universal, del qual únicament es va salvar Noé i la seva família més propra, vuit persones.

Henoc fou pare als 65 anys, i va viure únicament fins 365 anys; i diem “únicament” perquè el que va viure menys dels primogènits que s'enumeren al capítol cinc del Gènesi va ser Lamec, i morí als 777 anys.

Judes, al Nou Testament, diu que Henoc va ser un “profeta” en el seu temps, va transmetre la Paraula de Déu als seus contempora-

nis, i ens dóna per revelació directa de Déu, ja que no es troba enregistrat en els llibres inspirats de l'Antic Testament, algunes de les paraules que va dir: "Heus aquí, el Senyor ha vingut amb les seves miríades de sants, a fer un judici contra tots i a reprendre tots els qui d'ells són impius de totes les seves obres d'impietat que han comès impiament, i per totes les coses dures que els pecadors impius han parlat contra ell" (Jd 14-15).

Henoc va denunciar amb valentia el pecat de la seva generació, i els va advertir que serien castigats per Déu, a qui ofenien i contra el qui parlaven. Voldríem saber més coses del ministeri profètic d'Henoc, però l'Escriptura no diu res més; el que es destaca d'ell en l'Antic Testament i a Hebreus és que Déu el va traslladar.

Déu el va traslladar...

La seva fe en acció es va evidenciar en un fet excepcional, que "Déu el va traslladar". L'Escriptura diu això únicament de dues persones, d'ell i d'Elies, però aquest segon no apareix entre els que Déu va escollir com exemples la fe en aquest passatge. La següent menció de ser «traslladat» la trobem al Nou Testament, on es diu que l'experimentarà una multitud, en un temps concret de la història, i en relació amb la segona vinguda del Senyor Jesu-Crist per recollir els seus sants.

Déu té un interès especial en presentar-nos exemples de fe diferents, i comença presentant exemples de fe quotidiana: la d'Abel, un pastor que va fer una ofrena a Déu, i la d'Henoc, un home que va viure agradant Déu. En Henoc, com en Abel, no trobem cap fet «miraculós»... o ¿no és ja suficient miraculós aquests dos fets, ser un home just i ser un home que agrada Déu?

El nostre text ens diu que Déu el va «traslladar» a fi que no veiés la mort. Al Gènesi diu que Déu se'l va «emportar» i que va desaparèixer, no hi fou més. Era entre els homes i de sobta deixar d'estar entre ells, i no fou a causa de la mort, al contrari, Déu se'l va ser

emportat per no veïés la mort. Quin fet tan misteriós! Perquè Déu actua d'aquesta manera, si ha establert que la paga del pecat és la mort i que tots hem de morir? (Rm 5:12-14; 6:23; He 9:27).

Les Escriptures santes ens diuen que Déu estima tant als seus, que la mort dels seus sants és d'estima al seus ulls (Ps 116:15). Tant va estimar Déu a Henoc que no «va poder esperar a tenir-lo al seu costat fins que morís»? Pot ser la meua expressió no és del tot encertada, però ¿com explicar les singularitats de l'amor únic de Déu? O pot ser, com alguns creuen, ¿Déu tenia un propòsit doble en el temps per ell i per Elies, i és per això que se'ls va emportar? Seran ells els dos testimonis dels quals ens parla el capítol 11 de l'Apocalipsi?

El fet és que Déu se'l va emportar, Déu mateix el traslladà. Va ser tret d'una generació que cada vegada s'allunyava més i més de Déu, que seguia la línia de Caïn en lloc de la línia de Set. I això ens il·lustra la gran esperança del creient en la dispensació de la Gràcia, en l'època de l'Església, ja que hem rebut la promesa de la tornada del Crist per portar-nos amb ell, per arrabassar a aquells creients que estiguem vius sobre la terra en la seva vinguda pels seus i ressuscitar els ja morts (1Te 4:13-18), per ser «transformats» (1Co 15:51-54) -un fet del qual no es diu res en relació a Henoc-. Sabia Henoc que seria traslladat per Déu? Elies si sabia que Déu el pendria (2R 2:9-12), pot ser Henoc també, però no ho sabem del cert, encara que el nostre text a Hebreus sembla que ens dóna indicis.

Va rebre testimoni d'haver agradat a Déu

Pau insisteix en allò que abans havia introduït, per concretar-ho ara. Havia dit que els antics van rebre un bon testimoni per la fe. D'Abel ens ha dit que va rebre «testimoniatge que era just», i de Henoc ens diu que «abans del seu trasllat va rebre el testimoni d'haver agradat Déu».

Un home que va viure agradant Déu..., sembla un fet senzill, però és un fet molt especial. T'has preguntat mai si vius agradant Déu? Crec que és una d'aquelles preguntes importants que poques vegades ens fem. Com pot un home, una dona, agradar Déu? Aquest mot únicament el trobem al versicle 6 d'Hebreus 11, i al capítol 13 i versicle 16, on Pau diu: «No oblideu de fer el bé i de compartir, perquè Déu **es complau** en aquests sacrificis». La paraula de la que prové apareix en grec a Romans 12:1-2; 14:18; 2Corintis 5:9; Efesis 5:10; Filipencs 4:18; Colossencs 3:20, i Hebreus 13:21. Seria bo aturar la lectura d'aquestes pàgines, per dedicar una estona a considerar atentament les anteriors referències aplicant un mètode senzill en tres passos: consideració-reflexió-experimentació.

Gènesi ens diu com Henoc va agradar Déu: «Va caminar amb Déu», i es repeteix dues vegades (Gè 5:22, 24). Això és formidable! Déu testifica per mitjà d'Isaïes que els camins de l'home no són els seus camins (Is 55:8), per això Henoc és un home excepcional, per que va caminar amb Déu, i això vol dir que transitava en uns camins que no són els propis de l'home caigut. Forma part d'una nissaga no gaire extensa, entre els que van viure abans del Diluvi únicament trobem la menció expressa d'aquest fet en relació amb ell i Noé, el seu besnét. No voldries rebre aquest testimoni de Déu? Jo sí! I què també es donés d'un descendent nostre... quina benedicció seria!

Com caminar amb Déu? Considerem algunes porcions de l'Antic Testament.

A Gènesis 6:9 se'ns diu de l'altre home que va caminar amb Déu, que era «un home just, perfecte». La justícia i la perfecció són condicions per poder caminar amb Déu, doncs, «¿quina participació hi ha entre la justícia i la manca de llei? Quina comunió té la llum amb la tenebra? Quin acord té Crist amb Belial? O quina part té el creient amb l'incrèdul? Quin conveni té el santuari de Déu amb els ídols?» (2Co 6:14b-16a). Pau ens indica de part de

Déu, prenent escriptures de l'Antic Testament, com això es pot fer possible: «Sortiu d'enmig d'ells i separeu-vos-en, diu el Senyor, i: No toqueu res impur, i jo us rebré» (2Co 6:17). Aquestes paraules enuncien una doctrina bíblica força oblidada en l'actualitat, la doctrina bíblica de la separació de l'apostasia i dels apòstates, separació de les seves falses doctrines i de la seva forma de viure, així com de la seva companyia en les coses de Déu.

A Malaquies 2:5-6, el profeta parla de part de Déu sobre Leví. Llegim que Leví va tenir temor de Déu, que va reverenciar el seu nom, i que la veritat va ser a la seva boca. Però Déu ens diu també que Leví va caminar amb ell. Aquest text ens afegeix una tercera persona a la llista d'aquells que l'Esriptura diu expressament que van caminar amb Déu: Henoc, Noè, i ara Leví. I si parlant de Noè, la justícia i la perfecció s'han presentat com condicions necessàries per caminar amb Déu, aquí es parla del temor de Déu, de la veritat, de la pau i de la rectitud. La justícia i la perfecció, inclou tots aquests elements, és com Déu «camina», i és com ens cal caminar per fer-ho amb Déu.

Fins ara hem considerat indirectament les característiques que van evidenciar aquells homes que l'Esriptura santa ens diu que van caminar amb Déu; però ara considerarem un passatge on se'ns diu expressament allò que Déu ens demana perquè puguem caminar amb ell. A Miquees 6:8, el Senyor, pel seu profeta, denuncia la falsa espiritualitat en que vivia el poble d'Israel aleshores. Ells creien que un compliment formal dels sacrificis era espiritualitat, i que fer més sacrificis era mostra de més espiritualitat. Creure que la importància es troba en la forma més que en el contingut, és un engany diabòlic-carnal. No volem dir que els sacrificis no eren importants, i tant que ho eren, Déu els havia establert i ordenat; però el fet extern demanava una realitat interna que el sustentés. L'home, en la seva condició caiguda, sempre ha parcialitzat la voluntat de Déu. De vegades s'emfasitza el que és extern menyspreant el que és intern, com en aquest text. De ve-

gades, s'emfasitza els que és intern, menyspreant l'expressió externa corresponent, com succeeix sovint avui dia. L'adoració a Déu té un ordre, de dins cap a fora, però l'expressió externa requereix un ordre que el culte del tabernacle ens pot il·lustrar: reverència, ordre, cura de les formes, inclòs calia una neteja física especial i una roba reservada per aquesta funció. Cal emfasitza en primer lloc la realitat interna, però no podem oblidar la dignitat en que cal manifestar-la externament.

Tornem a Miquees 6:8. Déu ens presenta a tots aquells que vulguem caminar amb ell, i aquí es parla de tots aquells que tenen a Déu com el seu Déu, tres coses. La primera parla de fer, d'obrar, de produir; ens parla d'una activitat a la que ens hem de dedicar i que ha de tenir un fruit, un resultat evident: fer judici, actuar amb justícia, amb rectitud. Això involucra a la nostra manera de pensar, els pensaments. La segona parla d'estimar, fent referència als sentiments, al cor. Cal estimar la misericòrdia, la bondat, harmonitzant així la justícia amb la misericòrdia. Aquesta és la manera de ser i actuar del nostre Déu, i d'una altra manera és impossible poder caminar amb ell. No podem sacrificar l'una per l'altra, les dues han de trobar plena satisfacció (la creu va donar satisfacció plena a la justícia i a la misericòrdia de Déu, com veiem al Psalm 85:10). I la tercera parla d'humilitat, i ens presenta un aspecte singular del caràcter del nostre Déu. El nostre Déu és Omnipotent, Omniscient, Ominisapient... Però Déu també és un Déu humil. Considerem sinó les paraules del Psalm 113, en concret els sis primers versicles. El text ens parla de la grandesa de Déu, i en relació a aquesta grandesa ens presenta la grandesa de la seva humiliació. Considerem, a la llum d'aquest Psalm, les paraules d'Isaïes 57:15: «Perquè així diu l'Alt i Exalçat, que habita l'eternitat, i Sant és el seu nom: Jo habito en el lloc alt i sant, i amb el contrit i humil d'esperit, per revifar l'esperit de l'humil, i per fe revivre el cor dels contrits». Com és possible això? La resposta se'ns donada al Nou Testament.

Considerem que diu Pau als Filipencs: «Que hi hagi en vosaltres aquesta manera de pensar que *hi hagué* també en Crist-Jesús, el qual, essent en forma de Déu, no va considerar com a usurpació el fet d'ésser igual a Déu, sinó que ell mateix es va desvestir, prenent la forma d'esclau, esdevenint semblant als homes; i trobat en la semblança exterior com a home, s'humilià a si mateix esdevenint obedient fins a la mort, i mort de creu. Per tant, Déu també el va exaltar altíssimament i li va concedir un nom que és per damunt de tot altre nom, a fi que al nom de Jesús es doblegui tot genoll, dels qui són al cel i a la terra i a sota la terra, i tota llengua confessi que Jesu-Crist és Senyor, per a glòria de Déu Pare» (Fil 2:5-11). Aquí se'ns descriu la humiliació del Déu majestuós, se'ns descriu un fet que solament el Totsavi i Omnipotent Déu pot portar a terme, cap altre pot fer una obra tant gran com aquesta. No és Jesu-Crist el Déu humiliat? Per això ja mereix la màxima exaltació. La humiliació Divina inclou dos moments: fer-se home i morir en la Creu. La consideració d'aquest tema, sant tema, ha ocupat milers de pàgines a sants homes de Déu en totes les èpoques. No es mereix alguna consideració per part teva i per part meva?

Aquest requeriment a humiliar-nos per caminar amb Déu, Pau ho recull dient: «Que hi hagi en vosaltres aquesta manera de pensar que *hi hagué* també en Crist-Jesús...». Però si el manament era clar pels sants de l'Antic Testament, quan més ho ha de ser per a nosaltres que tenim aquestes paraules tant reveladores, que s'afegeixen a la revelació de l'Antic Testament. No podem caminar amb el Déu que s'humilia si no és humiliats. Aquests són els seus pensaments i els seus camins. Són les característiques del camí reial.

Henoc va caminar amb Déu, i per això «va rebre testimoni d'haver agradat a Déu». I Déu vol que tu i jo puguem rebre el mateix testimoni. Voldrem caminar amb Déu d'acord les pautes de Déu, la llei del camí reial?

Edicions Cristianes Bíbliques